

”*Palataan vielä siihen kohtaan kun kolme nymfomaania alkoi nälkäänsä puhua mausteista. Sahramista, kalleimmasta mausteesta herkkujen värjäykseen... He alkoivat vuoron perään muistuttaa toisiaan mausteista ja vesi kielellä he huudahtelivat, suut aisteista tulessa kirkuivat nälissään, kieltäen toisiaan kertomasta tulistavista aineista. He alkoivat nälän lisäksi syyttää muihinkin liekkeihin, ilma alkoi kuu-*

muudessa loppua ja heitä kouristi ja nauratti ilman syytä. Kuumassa he eivät enää pystyneet hallitsemaan itseään, tukahdutettu nälkä piti liikkeellä mutta mitään muuta he eivät jaksaneet kuin puhua miehistä nälissään, sylkeä suu täynnä nälästä ja uteliaisuudesta ja estottomuudesta jonka kärsimys ja kiimaisuus pakkotilanteen takia aiheutti.

He olivat nimittäin kaikki saaneet ruokakulttuurierätyksen.”

JOUKO TURKKA

Kärsimys on turhaa

84.2 • SIDOTTU, YLIVETO • 130 x 207 MM

200 SIVUA • ULKOASU ELINA WARSTA

ISBN 978-951-851-647-0 • ILMESTY Y LOKAKUUSSA

MYÖS SÄHKÖKIRJANA

Jouko Turkkaa pidettiin teatterintekijänä, kirjailijana ja koko lailla muutenkin ristiriitaisena hahmona. Samaa voinee sanoa hänen postuumista teoksestaan *Kärsimys on turhaa*, jos ristiriitaisuus tarkoittaa häikäilemätöntä rohkeutta kääntää katseensa sinne, minne moni ei haluaisi.

Pökerryttävässä teoksessaan Turkka ei käy enempää eikä vähempää kuin perusasioiden kimppuun. Teemojansa kasvattavassa kirjassa ainakin ruoka, seksuaalisuus, raha ja valta saavat luku toisensa jälkeen uuden viekkaan jengin tai armottoman täyslaidallisen.

Kärsimys on turhaa on karnevaali, jossa leivosherkuttelu on vain sovinnaisuuden mitan päässä ihmissyönnistä ja maailman yhdistävät kolme muotoaan muuttavaa nymfomaania. Ilottelun ja raakuuden läpi raikaa kuitenkin vakava etiikka: Ihminen ei ole pieni – raha,

valta ja typeryys nujertavat hänet sellaiseksi. Jotain uutta ja tärkeää löytyy vain menemällä alhaisinta ja vaarallisinta päin. Vähäpätöisyyttä ei ole. Ja, niin, kärsimys on turhaa.

JOUKO TURKKA (1942–2016) teki mittavan ja harvinaisen monipuolisen uran taiteen parissa. Hän toimi lukuisten teatterien johtajana, alkaen jo 1960-luvulta, ja oli Teatterikorkeakoulun professorina suuren osan 1980-lukua.

Turkan kirjallinen tuotanto on yhä painokas ja merkityksellinen. Autofiktion, esseen, polemiikin ja silkan mielikuituksen rajoilla kamppailevasta kirjoitustavasta mainittakoon esimerkkinä teokset *Aiheita* (Otava, 1982) ja *Häpeä* (Otava, 1994), joka oli Finlandia-palkintoehdokkaana.

Turkan tv-töistä on syytä huomioida muun muassa sarjat *Seitsemän veljestä* (1989) ja *Kiimaiset poliisit* (1993).